

DEVIATNIK K PANNE MÁRII POMOCNICI

15. MÁJA – 23. MÁJA 2020

Texty: Pierluigi Cameroni SDB, generálny postulátor

Preklad: František Kubovič SDB

Jazyková úprava: Rastislav Hamráček SDB

Úvod

V tomto roku bude mať tradičný deviatnik k Panne Márii Pomocnici, od 15. do 23. mája, celkom špecifický význam – vzhľadom na krízovú situáciu po rozšírení koronavírusu, ktorá už niekoľko mesiacov sužuje celé ľudstvo.

Inšpirujeme sa na texte mariánskej antifóny, modlitby napísanej veľkými písmenami na vnútornej rímse Baziliky Márie Pomocnice v Turíne. Modlitba je tam napísaná v latinčine v tomto znení:

SANCTA MARIA succúrre míseris – iuva pusillanimes – refove flebiles – ora pro populo – interveni pro clero – intercede pro devoto femineo sexu – sentiant omnes peccatores tuum iuvamen – quicumque tuum sanctum implorant auxilium. Amen!

SVÄTÁ MÁRIA, pomáhaj biednym, posilňuj malomysel'ných, poteš plačúcich, pros za ľud, prihováraj sa za kňazov, oroduj za zbožné ženské pokolenie. Nech tvoju pomoc pocítia všetci hriešnici a všetci, ktorí úpenlivo prosia o tvoju svätú pomoc!

Deviatnik bude každý deň spočívať v krátkom **komentári** ku zvolaniam z modlitby, nasledovať bude **svedectvo** zo života svätých saleziánskej rodiny, ktorí prežili aj časy epidémii.

Potom bude ponúknutý **osobný záväzok**, ktorý sa budeme snažiť žiť počas celého dňa, a zakončíme **osobitným úkonom zverenia sa Panne Márii Pomocnici**, čím obnovíme, v duchu dona Bosca, našu dôveru v Najsvätejšiu Máriu, v tomto čase veľkej skúšky a utrpenia, ale aj solidarity, viery a nádeje.

15. MÁJA: SANCTA MARIA – SVÄTÁ MÁRIA

Mariánsku antifónu zostavil biskup Fulbert z Chartres (951-1029) a zverejnil ju vo svojej IX. kázni o Zvestovaní. Pridával k nej ešte tieto slová: „Pozorná na hlas toho kto sa modlí, vypočuje túžby každého. Je to tvoja neúnavná úloha prihovárať sa za Boží ľud, ty, ktorá si si zaslúžila, ó, Požehnaná, priniesť vykúpenie sveta, Toho, ktorý žije a kraľuje na veky vekov!“ Modlitba všetkých a za všetkých. Modlitba včerajška a zajtrajška.

Títo všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách spolu so ženami, s Ježišovou matkou Máriou a s jeho bratmi. (Sk 1, 14)

Mária, Matka Cirkvi a Pomocnica kresťanov, prejavuje naďalej, až po dnešné dni, zázračným spôsobom svoj mocný príhovor v prospech Cirkvi, kresťanského ľudu a celého ľudstva, predovšetkým v hodine skúšky a nepokoja, ako aj v súčasnosti, ktorú prežívame. Z Baziliky v Turíne sa úcta k Panne Márii rozšírila do každého kúta sveta s osobitným duchovným ovocím: radosť, vďačnosť, horlivosť, pravidelné pristupovanie ku sviatostiam, láska k pápežovi a Cirkvi, apoštolské a výchovné diela.

Keď žiadali dona Bosca o nejakú milosť, bežne zvykol odpovedať: „*Ak chcete dosiahnuť milosť od Svätej Panny, pomodlite sa deviatnik*“. Prvá spomienka na deviatnik k Panne Márii Pomocnici je z roku 1863, keď mal zaplatiť mzdu robotníkom, ktorí kopali základy pre stavbu kostola Márie Pomocnice. Vtedy sa dosiahlo uzdravenie jednej chorej, ktorá na znak vďačnosti darovala 50 napoleonských mincí zo zlata. Podľa dona Bosca, mal byť deviatnik vykonaný podľa možnosti najlepšie „*v kostole, so živou vierou*“, a mal to byť vždy horlivý prejav úcty Najsvätejšej sviatosti. Na to, aby bol deviatnik účinný, don Bosco odporúčal tieto podmienky stavu duše:

1. *Nevkladať žiadnu nádej do sily ľudí: mať dôveru v Boha.*
2. *Prosba sa úplne opiera o Sviatostného Ježiša, zdroj milosti, dobroty a požehnaní. Nech sa odporúča do moci Panny Márie, ktorú chce v tomto chráme Boh osláviť nad celou zemou.*
3. *V každom prípade treba zaujať postoj „nech sa stane tvoja vôľa“, ak je to dobré pre dušu toho, kto sa modlí.*

Osobný záväzok: Obnovíme si vieru v Eucharistického Ježiša, dôveru k Márii Pomocnici a donovi Boscovi, a posnažíme sa rozšíriť tento deviatnik medzi priateľov.

Úkon zverenia sa

Ó, Mária Pomocnica,
Tak, ako to robil náš otec don Bosco s chlapcami z oratória na Valdoccu
v časoch cholery,
aj my, vo svete zasiahnutom epidémiou koronavírusu,
chceme ako saleziánska rodina
vyjadriť naše synovské odovzdanie sa do tvojho srdca Matky.
Poteš chorých a ich rodiny.
Podopieraj lekárov a zdravotnícky personál.
Pomáhaj všetkým členom spoločnosti a tým, ktorí vládnu.
Ujmy sa všetkých, ktorí zomreli v dôsledku tejto epidémie.
Predovšetkým obnov v každom z nás,
v našich komunitách, v našich rodinách
vieru v tvojho Syna Ježiša, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych.
Slovami dona Bosca sa obraciame na teba:
Mária, Panna mocná,
veľká a slávna opora Cirkvi,
hrozná ako vojsko zoradené do boja.
Ty sama vyvraciaš všetky bludy sveta.
Ochráň nás pred nepriateľom v našich úzkostiach,
zápasoch a ťažkostiach
a v hodine našej smrti nás prijmi
do večnej radosti. Amen.

16. MÁJA: SUCCÚRRE MISERIS – POMÁHAJ BIEDNYM

Mária Pomocnica vyjadruje so svojimi znakmi materinského kraľovania moc svojho príhovoru voči všetkým svojim deťom, predovšetkým keď sú v nebezpečenstve a tiesni. Don Bosco spolu s chlapcami z Oratória vždy zakusoval silnú pomoc Panny Márie a jej so synovskou dôverou zveroval každú potrebu. Tak vychovával mladých a ľudové vrstvy utiekať sa v každej potrebe duše a tela k materinskému sprostredkovaniu Márie.

Potom sa na nebi ukázalo veľké znamenie: Žena odetá slnkom, pod jej nohami mesiac a na jej hlave veniec z dvanástich hviezd. (Zjv 12, 1)

Svedectvo: Svätý Ján Bosco – Zachráň sa a zachraňuj

V mesiaci august v roku 1854 sa v Turíne objavila cholera. Don Bosco na konci mája povedal chlapcom: „*Vy buďte pokojní: ak urobíte čo vám poviem, budete ochránení od tejto pohromy*“: „*Čo máme robiť?*“, pýtali sa ho chlapci. „*Predovšetkým žiť v Božej milosti, nosiť na krku medailónik Panny Márie, ktorý požehnám a dám každému, a každý deň sa na tento úmysel pomodliť Otče náš, Zdravas Mária, Sláva Otcu a pridať modlitbu sv. Alojza so strelnou modlitbou 'Od všetkého zla ochraňuj nás Pane'*“.

Potom im don Bosco dojímavým spôsobom rozprával o biednom stave, v ktorom sa nachádzali mnohé obete cholery a o tom, ako niektorí z nich zomreli, lebo nebol nikto, kto by sa o nich postaral. Vysvetlil im, aké je záslužné venovať sa tejto službe lásky, aj za cenu osobného rizika. Skončil s prosbou, že hľadá dobrovoľníkov, ktorí by pomáhali tomuto dielu milosrdenstva. Výsledok bol, že viac ako štyridsať z jeho chlapcov sa ponúklo za dobrovoľníkov.

Boli veľmi rýchlo poučení o svojich úlohách a hneď sa pustili do práce v takých ťažkých podmienkach, ktoré sa nedajú ani predstaviť. Boli rozdelení do štyroch skupín a boli im zverené nasledujúce úlohy: pomáhať v lazaretoch, prísť na pomoc obetiam do ich domov, hľadať osoby, ktoré príbuzní opustili. Posledná skupina mala dňom i nocou služby v oratóriu a čakala na požiadavky a potreby, kam nevyhnutne treba ísť pomôcť. Don Bosco bol pre nich všetkých svojou neúnavnou starostlivosťou o chorých a zomierajúcich veľkým príkladom. Akokoľvek, chlapci museli prekonať veľký odpor pri stýkavaní sa s obeťami epidémie.

Prípady cholery narastali každým dňom. Počas troch dní prekročili 1400. Najpostihnutejším teritóriom bola oblasť Valdocco, kde sa nachádzalo Oratórium. Hoci boli mnohé rodiny kompletne postihnuté, ani jeden z chlapcov a z personálu z Oratória nebol nakazený. Takto to išlo viac ako dva mesiace a chlapci zostali úplne vyčerpaní, ale nakoniec

pliaga cholery ustúpila, a tak ako don Bosco sľúbil, vďaka ochrane Panny Márie sa ani jeden chlapec chorobou nenakazil.

Don Bosco mohol toto robiť, lebo bol človekom veľkej viery a s veľkou starostlivosťou hovoril chlapcom, aby sa cítili a žili ako kresťania. Pripomínal časté pristupovanie ku sviatostiam, pestovanie čností vo vhodných združeniach, podporoval medzi chlapcami apoštolát konkrétnej a veľkodušnej lásky, dôveru v pomoc Najsvätejšej Matky.

Osobný záväzok: Urobím konkrétny skutok služby a lásky voči niekomu kto to potrebuje.

Úkon zverenia sa

Ó, Mária Pomocnica,
Tak, ako to robil náš otec don Bosco s chlapcami z oratória na Valdoccu
v časoch cholery,
aj my, vo svete zasiahnutom epidémiou koronavírusu,
chceme ako saleziánska rodina
vyjadriť naše synovské odovzdanie sa do tvojho srdca Matky.
Poteš chorých a ich rodiny.
Podopieraj lekárov a zdravotnícky personál.
Pomáhaj všetkým členom spoločnosti a tým, ktorí vládnu.
Ujmy sa všetkých, ktorí zomreli v dôsledku tejto epidémie.
Predovšetkým obnov v každom z nás,
v našich komunitách, v našich rodinách
vieru v tvojho Syna Ježiša, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych.
Slovami dona Bosca sa obraciame na teba:
Mária, Panna mocná,
veľká a slávna opora Cirkvi,
hrozná ako vojsko zoradené do boja.
Ty sama vyvraciaš všetky bludy sveta.
Ochráň nás pred nepriateľom v našich úzkostiach,
zápasoch a ťažkostiach
a v hodine našej smrti nás prijmi
do večnej radosti. Amen.

17. MÁJA: IUVA PUSILLANIMES – POSILŇUJ MALOMYSEĽNÝCH

Vysoký stupeň svätosti, čiže čistota hrdinských ideálov priťahuje skrz očarenie dokonalosťou. Aj ustráchané srdce je nimi priťahované, aj keď je častokrát vyplašené stúpaním hore. Ale očarenie zostane. A musí zostať. Nikdy neznižujme vrchol len preto, lebo je ťažké kráčať hore. Nikdy nestanovujeme dokonalosť podľa našich síl. Pozerajme, často sa zahľadíme sa na cieľ, ktorý je vždy vyvýšený a ďaleko, aby sme z neho čerpali energiu, ktorá nám pomôže s nadšením prekonať limity a hriechy. Toto si vyžaduje stály a nepretržitý zvyk adorácie a kontemplácie. Mária nám pomáha zvíťaziť nad strachom a rezignáciou pred námahami a skúškami života. Mama Margita je veľkým svedkom tejto duševnej sily a kresťanskej solidarity.

„Požehnaná si, dcéra, od Boha najvyššieho nad všetky ženy na zemi. A zvelebený je Pán, náš Boh, ktorý stvoril nebo i zem. S jeho pomocou sa ti podarilo udrieť a odňať hlavu vodcovi našich nepriateľov.“ (Jdt 13, 18)

Svedectvo: Ctihodná mama Margita Occhienová – Oltárny obrus

Počas epidémie cholery v roku 1854 dala aj mama Margita veľké svedectvo veľkodušnej lásky. Chlapci sa na ňu vždy obracali, keď niečo potrebovali. Keď sa stalo, že našli chorého, ktorému chýbala plachta, deka alebo košeľa, chlapci utekali za mamou Margitou, ktorá zabezpečila veci vždy podľa potreby. V priebehu niekoľkých dní nemali vnútri už úplne nič, čo by sa mohlo použiť na prikrytie postele.

V tejto situácii jeden mladý ošetrovateľ sa bežal vyžalovať mama Margite: *„Je tu jeden chudobný chorý, ktorý sa trasie v biednej posteli bez plachty.“* Úzkostlivo všetko prekutrali ale nenašli nič okrem obrusu na stôl. *„Zober a utekaj, skríkla mama Margita, nemáme už viac nič iné“.* Hneď na to sa objavil ďalší chlapec, ktorý si tiež pýtal. Margita letí a vezme oltárnu plachtu z oltára, humerál, albu, a s dovolením dona Bosca daruje aj tieto predmety z kostola.

Bez toho, že by to bola vedela, urobila to, čo už pred storočiami napísal sv. Ján Chrizostom, veľký učiteľ Cirkvi, keď komentoval Matúšovo evanjelium: *„Chceš si uctiť Kristovo telo? Nedovoľ, aby bolo predmetom zneuctenia vo svojich údoch, čo znamená v chudobných, tých, ktorí nemajú chlieb a oblečenie. Nechváľ ho tu v kostole hodvábnymi látkami, pričom vonku ho prehliadneš, keď trpí kvôli zime alebo nahotou. Ten ktorý povedal: „Toto je moje telo“, to potvrdil aj svojím slovom a povedal aj: „Lebo som bol hladný, a nedali ste mi jesť; bol som smädný, a nedali ste mi piť.“ A: „Vtedy im on odpovie: Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, ani mne ste to neurobili“. Kristovo telo, ktoré je na*

oltári, nepotrebuje plášte, ale čisté duše; pričom to, ktoré je vonku, potrebuje veľkú starostlivosť.“

Cholera bola pre ňu príležitosťou, v ktorej mohla darovať srdce mamy. Don Bosco potom prijal dvadsiatku chlapcov, siroty, ktoré ostali po cholere, a medzi nimi aj dvoch bratov Enriovcov. Jeden z nich, Pietro, vydal svedectvo: „*Niekoľko dní po tom, ako sme boli prijatí do Oratória, ja som mal v tom čase trinásť rokov a môj brat jedenásť, moja mama zomrela na cholera a môjmu otcovi sa v tom čase veľmi zhoršil stav. Od toho okamihu som navždy ostal v Oratóriu dona Bosca, kde on a jeho matka nás prijímali s veľkou láskou. A my sme pozerali na mamu dona Bosca, ako by bola naša, prejavovali sme jej veľkú lásku a všetci sme boli spokojní a šťastní.*“ Mama Margita bola živým znakom materstva Panny Márie, ktorá sa stará o svoje deti.

Osobný záväzok: Prekonáme strachy a odpor, ktorý nás blokuje v láske k blížnemu.

Úkon zverenia sa

Ó, Mária Pomocnica,
Tak, ako to robil náš otec don Bosco s chlapcami z oratória na Valdoccu
v časoch cholery,
aj my, vo svete zasiahnutom epidémiou koronavírusu,
chceme ako saleziánska rodina
vyjadriť naše synovské odovzdanie sa do tvojho srdca Matky.
Poteš chorých a ich rodiny.
Podopieraj lekárov a zdravotnícky personál.
Pomáhaj všetkým členom spoločnosti a tým, ktorí vládnu.
Ujmy sa všetkých, ktorí zomreli v dôsledku tejto epidémie.
Predovšetkým obnov v každom z nás,
v našich komunitách, v našich rodinách
vieru v tvojho Syna Ježiša, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych.
Slovami dona Bosca sa obraciame na teba:
Mária, Panna mocná,
veľká a slávna opora Cirkvi,
hrozná ako vojsko zoradené do boja.
Ty sama vyvraciaš všetky bludy sveta.
Ochráň nás pred nepriateľom v našich úzkostiach,
zápasoch a ťažkostiach
a v hodine našej smrti nás prijmi
do večnej radosti. Amen.

18. MÁJA: REFOVE FLEBILES – POTEŠ PLAČÚCICH

Mária Pomocnice nás vezme za ruku, zdravých a zachránených nás privedie k cieľu nášho života. Aký dar môže urobiť Pánovi najväčšiu radosť? Bez pochyby prinášať seba samých, náš život, ľudí, ktorých máme najradšej, naše deti, chorých k oltáru. My sme Cirkev, tajomné Kristovo telo, aj v najslabších údoch, v tých bratoch, ktorí ťa nemilujú a nepoznajú ťa. Don Bosco zveril Márii svojich chlapcov a prvých saleziánov, a vychovával ich k praktickej láske, ktorá bola vždy úprimná a konkrétna.

V tých dňoch sa Mária vydala na cestu a ponáhľala sa do istého judského mesta v hornatom kraji. Vošla do Zachariášovho domu a pozdravila Alžbetu. Mária zostala pri nej asi tri mesiace a potom sa vrátila domov. (Lk 1, 39-40.56)

Svedectvo: Blahoslavený Michal Rua – Praktické cvičenie lásky

Dňa 26. januára 1854, prvý deň trojdňovej príprav na sviatok svätého Františka Saleského (vtedy sa slávil 29. januára – pozn.prekl.), don Bosco zavolať do svojej izby dvoch klerikov, jedným z nich bol Rua, a dvoch študentov, medzi nimi bol aj Giovanni Cagliari. Mladý Michal Rua si takto spomína na toto stretnutie: „*Bola nám ponúknutá, za pomoci Pána a sv. Františka Saleského, jedna skúška praktického cvičenia lásky voči blížnemu, aby sme potom mohli urobiť prísľub. Teda, ak to bude možné a vhodné zložiť Pánovi sľub. Od toho večera bolo stanovené meno Saleziáni pre tých, ktorí sa ponúkli a prijali takéto cvičenie.*“

Príležitosť praktickej skúšky lásky voči blížnemu sa ukázala počas nasledujúceho leta. V Turíne prepukla cholera. Dňa 21. júla 1854 veľké transparenty starostu zavesené na rohoch turínskych ulíc oznamovali hygienické normy na dodržiavanie v domácnostiach, v dielňach, v laboratóriách, aby sa zabránilo rozšíreniu cholery do mesta. Museli sa postaviť špeciálne nemocnice, tzv. lazarety na izolovanie chorých. Obyvatelia Valdocca dosiahli na mestskom úrade, aby za týmto účelom postavil veľký stan v časti Borgo Dora.

Don Bosco nezostal len pri ochrane svojho diela proti takejto nebezpečnej hrôze. Mestský úrad hľadal zdravotníkov, dobrovoľníkov: „*Kto chce ísť pomáhať nakazeným choleroou do lazaretu a do obývaných domov?*“, opýtal sa jedného dňa svojich chlapcov. Asi štyridsať z tých starších odpovedala na pozvanie. Chýba nám kompletný zoznam, ale vieme, že medzi tými, ktorí tam boli, nechýbal sedemnásťročný Rua, šestnásťročný Cagliari a štrnásťročný Anfossi. Mladý Michal Rua je jeden z prvých, ktorí sa prihlásili a vložili do toho celú dušu i telo. Don Bosco dal praktické inštrukcie svojim mladým zdravotníkom. Pre klerika Ruu sa tak začala úplne nová skúsenosť. Vtedajšie noviny L'Armonia 16. septembra venovali chlapcom z Oratória jednu časť rubriky Kronika láskavej služby kléru v časoch cholery: „*Pod*

vedením ich otca viac než predstaveného, dona Bosca, sa odvážne priblížili ku chorým na cholery, podnecovali v nich odvahu a dôveru, a to nie len slovami ale aj skutkami, dotýkajúc sa ich rukami, masírovali ich bez toho, že by bolo vidieť najmenší strach alebo odpor. Práve naopak, keď vošli do domu chorého na cholery, hneď sa obrátili na prestrašených ľudí s usmernením, že ak majú strach, nech opustia dom, a že oni urobia všetko, čo je potrebné“.

Nie všetko sa však skončilo so zmiznutím epidémie. Don Bosco otvoril dvere asi dvadsiatke chlapcov – sirôt, pre ktorých kvôli ich nízkemu veku vytvoril samostatné oddelenie. Tak sa pre Michala Ruu vytvorilo široké pole, kde práve voči nim mohol prejavovať svoju veľkodušnú lásku. Konečne celé Oratórium 8. decembra 1854 spievalo Te Deum (ďakovný hymnus „Teba, Boha, chválime“) ako poďakovanie za to, že v dome nemala infekcia ani jednu obeť. Ten 8. december bol významný deň. V Ríme pápež Pius IX. vyhlásil dogmu o Nepoškvrnenom počatí Panny Márie Matky Božieho Syna. Jej zveril don Bosco seba samého a všetkých svojich chlapcov.

Osobný záväzok: Aktívne vykonám nejaký skutok telesného alebo duchovného milosrdenstva.

Úkon zverenia sa

Ó, Mária Pomocnica,
Tak, ako to robil náš otec don Bosco s chlapcami z oratória na Valdoccu
v časoch cholery,
aj my, vo svete zasiahnutom epidémiou koronavírusu,
chceme ako saleziánska rodina
vyjadriť naše synovské odovzdanie sa do tvojho srdca Matky.
Poteš chorých a ich rodiny.
Podopieraj lekárov a zdravotnícky personál.
Pomáhaj všetkým členom spoločnosti a tým, ktorí vládnu.
Ujmy sa všetkých, ktorí zomreli v dôsledku tejto epidémie.
Predovšetkým obnov v každom z nás,
v našich komunitách, v našich rodinách
vieru v tvojho Syna Ježiša, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych.
Slovami dona Bosca sa obraciame na teba:
Mária, Panna mocná,
veľká a slávna opora Cirkvi,
hrozná ako vojsko zoradené do boja.
Ty sama vyvraciaš všetky bludy sveta.
Ochráň nás pred nepriateľom v našich úzkostiach,
zápasoch a ťažkostiach
a v hodine našej smrti nás prijmi
do večnej radosti. Amen.

19. MÁJA: ORA PRO POPULO – PROS ZA ĽUD

Pri pohľade na mocnú a milosrdnú Máriu si ľudia uvedomia radikálnu prázdnotu svojho bytia, čo je vlastne skutočnosť hriechu. Na Máriu hľadáme ako na radikálne inú od nás, lebo je „celá svätá“, „celá čistá“, ideál kresťana, znamenie pravého života. Dôsledkom toho ľudia vnímajú inštinktívnym spôsobom svätosť Panny Márie a preto sa k nej modlia a kontemplujú ju. Toto presvedčenie je zhrnuté v slovách: „*Svätá Mária, Matka Božia, pros za nás hriešnych*“. V Márii ľud chváli Boha, ktorý v nej našiel stvorenie plné prijatia, našiel v nej bezvýhradné „áno“ a vytvoril z nej žiarivú existenciu, aj keď žila v skrytosti, pokore a prežívala mnohé bolesti. Dnes nás bude sprevádzať svedectvo Márie Mazzarellovej, ktorá sa ako mladé dievča zverilo Panne Márii a prežila čas „orezávaní“ ako čas milosti.

„Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás v Kristovi požehnal všetkým nebeským duchovným požehnaním. Ved' v ňom si nás ešte pred stvorením sveta vyvolil, aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske.“ (Ef 1, 3-4)

Svedectvo: Svätá Mária Dominika Mazzarelová – Orezaný vinič prinesie viac ovocia

V roku 1860 bola v Mornese veľká epidémia týfusu. Aj na vrškoch Mornese bolo veľa mŕtvych. V istej rodine boli zasiahnutí všetci: otec, matka a štyri deti. Dvaja už boli na konci života. Don Domenico Pestarino, mladý kňaz ktorý pomáhal farárovi v Mornese, išiel do domu príbuzných (tiež Mazzarellových) a zavolať si Máriu, ktorá mala 23 rokov, a vravel jej: „*Je potrebné urobiť veľký skutok lásky. V dome tvojho strýka sú všetci chorí a nakazení týfusom. Potrebujú niekoho ako si ty, aby nezomreli. Cítiš sa na to?*“ Mária sa bála, ale bola skutočnou kresťankou. „*Idem to oznámiť môjmu otcovi.*“ Otec nesúhlasil, ale povedal kňazovi: „*Ak ona bude chcieť ísť, nebudem jej brániť.*“ Ona odpovedala donovi Pestarinovi: „*Ak chcete vy, tak pôjdem, ale som si istá že ochoriem*“.

Mária je silná a mocná dievča. Nikdy nepočítala hodiny práce a námahy. Poriadok a upratovanie sa veľmi rýchlo prinavrátili do toho domu, kde ležali chorí, spolu s teplým jedlom. Zdravie, ktoré sa všetkým prinavrátilo, dokonca aj zomierajúcim, sa zdalo, akoby sa stal zázrak. Ale za zázraky sa často platí a Mária, po skončení svojej veľkodušnej služby, veľmi agresívne rýchlo ochorela na týfus. Nemala dokonca ani čas vrátiť sa k svojim. Zatiaľ čo sa triasla od vysokej teploty, zo svojej postele mrmlala: „*Nepotrebujem už viac nič. Len aby Boh prišiel, a vezme si ma.*“ Jej choroba bola vážna a trvala dlho: ochorela na sviatok Nanebovzatia Panny Márie (1860) a mohla sa postaviť až 7. októbra, po 52 dňoch.

Prešla zima, usmiala sa jar, ale na tvár Márie sa nevrátili krásne farebné líca a ruky už nevládali používať motyku, nevládala už pracovať na poli. Robotníci sa už nemuseli obávať jej

pracovitosti: aj napriek tomu, že túžba bola veľká, sily jej už viac nestačili. Mária sa musela zriecť polí, hoci ich mala tak rada. Ak to Pán Boh dopustil takto, bolo to znameniam, že chce od nej niečo iné, pričom jej stačilo aby prejavila dobrú vôľu.

Mária sa Mu odovzdala v dôvernom geste zasvätenia sa: „*Ó Pane! Ak mi dáte ešte trochu života, urobte nech na mňa všetci zabudnú. Ja som spokojná, ak budete pamätať na mňa len Vy.*“ Pán vypočul jej modlitbu a našiel ju pripravenú na nové poslanie. Silný výhonok jej života – zlomený – obžil skrze odpoveď dôvery len voči Bohu. Už nie viac vinič, nie viac polia: Pán jej pripravil iný druh výhonkov. Mária sa rozhodla naučiť sa krajčírskemu remeslu, aby tak mohla potom otvoriť malú krajčírsku dielňu pre dievčatá z Mornese. Vinica, ktorá prinesie viac ovocia. Keď prejde uragán, zanechá stopy. Nemôže byť tak, ako bolo predtým. A napriek tomu Boh prisľúbi a zveľadí nový a plodný život. Mária Mazzarellová sa zverila a všetko zakvitlo.

Osobný záväzok: Budeme vo viere prežívať svoje osobné fyzické a morálne ťažkosti.

Úkon zverenia sa

Ó, Mária Pomocnica,
Tak, ako to robil náš otec don Bosco s chlapcami z oratória na Valdoccu
v časoch cholery,
aj my, vo svete zasiahnutom epidémiou koronavírusu,
chceme ako saleziánska rodina
vyjadriť naše synovské odovzdanie sa do tvojho srdca Matky.
Poteš chorých a ich rodiny.
Podopieraj lekárov a zdravotnícky personál.
Pomáhaj všetkým členom spoločnosti a tým, ktorí vládnu.
Ujmy sa všetkých, ktorí zomreli v dôsledku tejto epidémie.
Predovšetkým obnov v každom z nás,
v našich komunitách, v našich rodinách
vieru v tvojho Syna Ježiša, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych.
Slovami dona Bosca sa obraciame na teba:
Mária, Panna mocná,
veľká a slávna opora Cirkvi,
hrozná ako vojsko zoradené do boja.
Ty sama vyvraciaš všetky bludy sveta.
Ochráň nás pred nepriateľom v našich úzkostiach,
zápasoch a ťažkostiach
a v hodine našej smrti nás prijmi
do večnej radosti. Amen.

20. MÁJA: INTERVENI PRO CLERO – PRIHOVÁRAJ SA ZA KŇAZOV

Kňazi, Máriini milovaní synovia, zasvätili celý svoj život kompletným spôsobom uskutočňovaniu ich každodenného poslania a my ich zverujeme Najsvätejšej Márii, aby im pomáhala v ich službe a v ich úlohe byť svedkami Krista. Svedectvo dona Andreja Beltramiho, saleziána prvej generácie a spoľahlivého vtelenia *Da mihi animas cetera tolle* (Daj mi duše, ostatné si vezmi), nám ponúka výnimočný príklad plodnosti života obetovaného v jednote s ukrižovaným a vzkrieseným Kristom pre dobro bratov.

Oznámili mu: „Vonku stojí tvoja matka a tvoji bratia a chcú ťa vidieť.“ On im odvetil: „Mojou matkou a mojimi bratmi sú tí, čo počúvajú Božie slovo a uskutočňujú ho.“
(Lk 8, 20-21)

Svedectvo: Ctihodný Andrej Beltrami – „Beltrami“, taký je tu len jeden

Narodil sa v Omenga, na brehoch jazera Orta, 24. júna 1870. Andrejovi sa v rodine dostala hlboká kresťanská výchova, ktorá sa rozvíjala v saleziánskom internáte v Lanzo, kde nastúpil v októbri 1883. V roku 1886 prijal z rúk dona Bosca klerickú obliečku. Počas dvoch rokov, ktoré prežil v saleziánskom dome v Turíne na Valsalice, spoznal a duchovne sa spriatelil s poľským kniežaťom Augustom Czartoryskim, dnes už blahoslaveným. Mladého Beltramiho don August pozval, aby pomáhal chorým na tuberu. Aj Beltrami ochorel na túto istú chorobu, v tých časoch veľmi rozšírenú. Dňa 20. februára 1891 po náročnej ceste a tuhých zimných dňoch sa prejavili prvé znaky choroby, ktorá podlomila jeho zdravie a priviedla ho napokon do hrobu.

Choroba doviedla mladého Beltramiho k progresívnemu „strácaniu sa“, ako aj k nútenej izolácii. Iba milosť viery mu umožnila prijať tento stav, ktorý ho deň čo deň viac a viac pripodobňoval ukrižovanému Kristovi. Pred izbou chcel mať sochu „*Hľa človek*“ (Ecce homo), ktorá by mu ho stále pripomínala. „*Vedieť trpieť*“: pre vlastné posväcovanie sa, pre uzmiernenie a pre apoštolát. Slávil výročie svojej choroby ako čas milosti: „*Deň 20. február je výročie mojej choroby a ja ho budem oslavovať ako deň požehnaný Bohom, deň šťastia, plný radosti, jeden najkrajší z môjho života*“.

Za kňaza ho vysvätil osobitne, v izbičkách dona Bosca, biskup Mons. Cagliari. Beltrami mal vášnivú túžbu po svätosti. Svoje mladícke roky strávil „strácaním sa“ v bolesti a neúnavnej práci. „*Poslanie, ktoré mi Boh zveril, je modliť sa a trpieť*“, hovorieval. „*Ani uzdravenie, ani smrť, aležiť a trpieť*“, bolo jeho motto. Svojmu spolužiakovi, ktorý ho pre jeho chorobu ľutoval, odpovedal s presvedčením, že bol skutočným nasledovníkom dona

Bosca: „*Nechaj tak, Boh vie, čo robí; je na každom, aby prijal svoje miesto a bol skutočným saleziánom. Vy ostatní, zdraví, pracujte; ja, chorý, trpím a modlím sa*“.

Dokonale presný v zachovávaní Stanov, mal synovskú otvorenosť voči predstaveným a horiacu lásku k donovi Boscovi a Kongregácii. Za štyri roky života, ktoré mu ostali po kňazskej vysviacke, napísal niekoľko asketických brožúrok, ale venoval sa predovšetkým životopisom svätých, a napísal aj niekoľko žartovných a výchovných diel. Zomrel 30. decembra 1897, tri mesiace po smrti svätej Terézie od dieťaťa Ježiš, na tú istú chorobu a s tým istým duchom obetovania sa. Mal 27 rokov. Jeho telo odpočíva v kostole jeho rodného mesta Omenga.

Svedectvo dona Beltramiho, potvrdzuje tvrdenie dona Bosca: „*Beltrami, taký je tu len jeden*“, akoby poukazoval na originalnosť svätosti tohto svojho syna, v ktorom sa vtelil tajomný zárodok saleziánskej apoštolskej svätosti: plodnosť z prežívanej bolesti, ktorá je obetovaná s láskou.

Osobný záväzok: Modlime sa za povolania do zasväteného života a za posvätenie kňazov.

Úkon zverenia sa

Ó, Mária Pomocnica,
Tak, ako to robil náš otec don Bosco s chlapcami z oratória na Valdoccu
v časoch cholery,
aj my, vo svete zasiahnutom epidémiou koronavírusu,
chceme ako saleziánska rodina
vyjadriť naše synovské odovzdanie sa do tvojho srdca Matky.
Poteš chorých a ich rodiny.
Podopieraj lekárov a zdravotnícky personál.
Pomáhaj všetkým členom spoločnosti a tým, ktorí vládnu.
Ujmy sa všetkých, ktorí zomreli v dôsledku tejto epidémie.
Predovšetkým obnov v každom z nás,
v našich komunitách, v našich rodinách
vieru v tvojho Syna Ježiša, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych.
Slovami dona Bosca sa obraciame na teba:
Mária, Panna mocná,
veľká a slávna opora Cirkvi,
hrozná ako vojsko zoradené do boja.
Ty sama vyvraciaš všetky bludy sveta.
Ochráň nás pred nepriateľom v našich úzkostiach,
zápasoch a ťažkostiach
a v hodine našej smrti nás prijmi
do večnej radosti. Amen.

21. MÁJA: INTERCEDE PRO DEVOTO FEMINEO SEXU – ORODUJ ZA ZBOŽNÉ ŽENSKÉ POKOLENIE

Akí by sme mali byť vďační za „zbožné ženy“! Počas cesty na Kalváriu ich vzlykanie bolo jediným priateľským zvukom, ktorý sa dostal do uší Spasiteľa. Na kríži ich „pohľady“ boli jediné, ktoré na neho hľadeli s láskou a súcitom... Utrpenie sa predlžuje aj na údy Kristovho tela. Sú dedičmi „zbožných žien“, mnohých žien, rehoľníčok a laičiek, ktoré dnes stoja v blízkosti chudobných, chorých na AIDS, väzňov, a všetkých, ktorých spoločnosť zavrhla. Im – veriacim, či neveriacim – Kristus opakuje: „*Mne ste to urobili*“ (Mt 25, 40). Svedectvo Márie Troncattiovej, dcéry Márie Pomocnice, hovorí o prúdeň osobitného materstva voči všetkým, ktorí k nej prichádzali v bolestiach duše i tela.

Šiel za ním veľký zástup ľudu aj žien, ktoré nad ním kvílili a nariekali. (Lk 23,27)

Svedectvo: Blahoslavená Mária Troncattiová – Dobrá matka (*La madrecita buena*)

Mária Troncattiová sa narodila v dedinke Corteno Golgi (Brescia) 16. februára 1883. V roku 1922, keď mala 40 rokov, odchádza ako misionárka do Ekvádoru medzi domorodcov Šuarov, kde so saleziánmi a spolusestrami začína ťažkú prácu evanjelizácie s prostriedkami i nástrahami každého druhu. Šikovne si počínala v rôznych oblastiach: vedela byť zdravotnou sestrou, chirurgičkou, ortopedičkou, zubárkou, anestéziologičkou, ale predovšetkým katechétkou a evanjelizátorkou. Zomrela pri tragickej havárii lietadla 25. augusta 1969, obetujúc svoj život za zmierenie medzi osídlencami a pôvodným obyvateľstvom.

Jej hrdinský duch sa prejavil a ukázal predovšetkým počas epidémií, ktoré znamenali veľké nebezpečenstvo pre obyvateľstvo z pralesa: osýpky, čierne kiahne, cholera. A v týchto všetkých potrebách sestra Mária je vždy prítomná, veľkodušná a neúnavná. Epidémie sa opakovali ako bolestný ruženec, prinášali dlhý rad mŕtvych, choroby a utrpenia: čierne kiahne v roku 1933, agresívna vírusová epidémia v marci až apríli 1940 a v januári 1941, osýpky v roku 1942 – vtedy sa jej starostlivá služba predĺžila v takmer úplnej izolácii, opäť čierne kiahne v júni až auguste 1845, osýpky v januári až máji 1955, epidémia čiernych kiahní v prvých mesiacoch roku 1959, keď im podľahli aj chlapci a dievčatá z internátu.

Na prahu svojej skromnej *botiquín* (jej lekárenská-ambulančná poradňa) sestra Mária prijímala všetkých, ktorí boli postihnutí chorobami, zvlášť siroty, ktoré tieto nelútostné epidémie nechávali vo veľkom strachu, uzatvorené, v neistote, v nedôvere a okrem toho boli ešte aj chorľavé... Títo maličká boli skutočne jej šperkmi. Je „*la madrecita buena*“, vždy pohotovo ochotná ísť v ústrety ku svojim chorým, ale ku všetkým, ktorí potrebujú pomoc a nádej. Z jednoduchej a chudobnej ambulancie sa jej podarilo založiť skutočnú nemocnicu a ona sama pripravila zdravotné sestry. Je „lekárkou“ aj tela aj duše aj ducha: lieči a rozdáva

lieky, ale zároveň radí a evanjelizuje. S materskou trpezlivosťou počúva, napomáha spoločenstvu medzi ľuďmi a učí odpusteniu medzi domorodcami a osídlencami. Hovorievala: „Každý pohľad na kríž mi dá život a odvahu aby som pracovala.“ V každej aktivite, námahe alebo nebezpečenstve sa cítila podopieraná materskou prítomnosťou Márie Pomocnice.

Počas najťažších epidémií bolo kvôli obave z nakazenia sa veľmi ťažké zabezpečiť pomoc v asistovaní. Pracovný deň sestry Márie dosahoval v takýchto nutných prípadoch 17 hodín spojených s osobitnou starostlivosťou o deti zmietané v horúčke a tiež v delíriu. Udržiavala ich pod dohľadom a povzbudzovala, aby boli dobrí. Presilenie, námaha a ustarostenosť o týchto dospievajúcich, a aj bolesť kvôli tým, ktorých si vzala smrť, postavili pred vážnu skúšku aj zdravie sestry Márie. Toto jej tak silné a povzbudzujúce svedectvo priviedlo istého mladého kňaza ku zvolaniu: „*Je veľmi ťažké prekonať sestru Máriu v oddanosti a vernosti*“.

Osobný záväzok: Budeme robiť skutky a gestá, ktoré podporujú dôstojnosť každej ženy, predovšetkým, ak je pokorená a zranená.

Úkon zverenia sa

Ó, Mária Pomocnica,
Tak, ako to robil náš otec don Bosco s chlapcami z oratória na Valdoccu
v časoch cholery,
aj my, vo svete zasiahnutom epidémiou koronavírusu,
chceme ako saleziánska rodina
vyjadriť naše synovské odovzdanie sa do tvojho srdca Matky.
Poteš chorých a ich rodiny.
Podopieraj lekárov a zdravotnícky personál.
Pomáhaj všetkým členom spoločnosti a tým, ktorí vládnu.
Ujmy sa všetkých, ktorí zomreli v dôsledku tejto epidémie.
Predovšetkým obnov v každom z nás,
v našich komunitách, v našich rodinách
vieru v tvojho Syna Ježiša, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych.
Slovami dona Bosca sa obraciame na teba:
Mária, Panna mocná,
veľká a slávna opora Cirkvi,
hrozná ako vojsko zoradené do boja.
Ty sama vyvraciaš všetky bludy sveta.
Ochráň nás pred nepriateľom v našich úzkostiach,
zápasoch a ťažkostiach
a v hodine našej smrti nás prijmi
do večnej radosti. Amen.

22. MÁJA: SENTIANT OMNES PECCATORES TUUM IUVAMEN – NECH TVOJU POMOC POCÍTIA VŠETCI HRIEŠNICI

„Zdravas, Mária,“ zveruje Panne Márii celé ľudstvo: „pros za nás, hriešnych!“ Inak to ani nemôže byť. Mária je Matkou ľudstva, osobitne veriacich, a v nej vnímame živší bratský vzťah, ktorý zjednocuje Kristových učeníkov. Otca prosíme, aby nám odpustil naše viny tak, ako aj my odpúšťame našim vinníkom, aby nás chránil od pokušenia a oslobodil od zlého. A tak podobne aj my, hriešnici plní dôvery, prosíme aj svätú Matku Božiu, tú, ktorá v Magnifikáte ohlasuje Božie milosrdenstvo z pokolenia na pokolenie. Znakom takéhoto milosrdenstva bol blahoslavený Artemide Zatti, salezián koadjútór. Bol znamením dobrého samaritána pre malých, chudobných, vylúčených a chorých.

Lebo veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný, a sväté je jeho meno, a jeho milosrdenstvo z pokolenia na pokolenie s tými, čo sa ho boja. ... Hladných nakrmil dobrotami a bohatých prepustil naprázdno. (Lk 1, 49-50.53)

Svedectvo: Blahoslavený Artemide Zatti – Priateľ chudobných! (Amigo de los pobres!)

Rodina Zattiovcov sú skromní roľníci, ktorí sa rozhodli opustiť vlastnú obec Boretto v Taliansku, aby našli lepšie životné podmienky a unikli pred pelagrou (červeným malomocenstvom). Emigrácia do Argentíny, keď mal Artemide 15 rokov, bola nevyhnutným dôsledkom chudoby rodiny. Artemide prežil svoje detstvo a dospelie vo farnosti ako miništrant, a prácou na poli. Kto ho poznal, povedal o ňom: „*Mládenec stále milosrdný, veselý, veľmi pracovitý, pokorný, tichší a veľmi srdečný, vždy poslušný a úctivý k rodičom*“.

Saleziánske povolanie sa v ňom zrodilo keď čítal životopis dona Bosca a spriatelil sa s jedným „magnetizujúcim“ saleziánom, bol to farár don Cavalli. Počas formácie sa ukázal ako veľmi poriadny, pokorný v službe a v manuálnej práci i v štúdiu. Dojímajúca je jeho starosť o chorých, ktorých mal veľmi rád; popri tom musel prekonať mnohé boje, aby dosiahol cieľ rehoľného a kňazského života. Musel prekonávať ťažké a trpké skúšky, ktoré mu priniesol život. Dostal tuberkulózu, keď sa nainfikoval od mladého kňaza, ktorému pomáhal v chorobe. Predstavení mu vzhľadom na okolnosti choroby ponúkli, aby zložil sľuby ako salezián laik – koadjútór. Takto prežil naplno slávny výrok mladého Giovanniho Cagliera (neskôr kardinála), ktorý pri pochybnostiach niektorých spolužiakov či sa stať alebo nestáť „mníchom“, bezprostredne vyhlásil: „Mních, nemních, ja ostanem s donom Boscom“.

Artemide zasvätil svoj život chorým, ako poďakovanie Pomocnici, že bol uzdravený. Absolvoval potrebnú prípravu, aby sa mohol stať odborníkom v ošetrovatelstve. Ako zodpovedný za nemocnicu dohliadal na jej presťahovania na nové miesto, rozširoval okruh

svojich pacientov, ktorých navštevoval na svojom bicykli, a tiež aj všetkých chorých v meste, osobitne najchudobnejších. V celej Patagónii na neho spomínajú ako na *priateľa chudobných* (*l'amigo de los pobres*). Bez toho, že by si niekedy pýtal zaplatiť, vždy ho veľkodušne obdarovali. Poznal tieseň dlhov, ale Božia Prozreteľnosť ho nikdy neopustila. Jeho chorí ho milovali a často radšej uprednostnili jeho pred iným lekárom; obdivovali ho iní lekári, ktorí mu úplne dôverovali premožením tým, čo vyvieralo z jeho svätosti. „*Ked' som so Zattim, nemôžem robiť nič iné, len veriť v Boha*“, zvolal raz istý lekár, ktorý sa vyhlasoval za ateistu.

Tajomstvo takého vzostupu? Tu je: pre neho bol každý pacient Ježiš osobne. Doslova! Predstavení ho upozornili, aby počas jedného dňa neprekročil viac ako 30 prijatí chorých. Počuli ho, ako začal šomrať: „*A ak aj v tridsiatom prvom bude Ježiš osobne?*“ Z jeho strany niet pochyb, každému sa venoval s takou istou láskavosťou, s akou by sa staral o samotného Ježiša. V naliehavých prípadoch ponúkol svoju izbu alebo v nevyhnutných prípadoch si vedel ľahnúť aj vedľa nebožtíka. Častokrát sestra z práčovne počula, ako sa jej pýta: „*Máte šaty pre Ježiša, ktorý má dvanásť rokov?*“ Neúnavne pokračoval vo svojom poslaní medzi chorými, s veľkým pokojom, až do konca svojho života, bez toho, žeby si bol niekedy odpočinul.

Osobný záväzok: Podporím niekoho, kto je najviac skúšaný prebiehajúcou epidémiou.

Ó, Mária Pomocnica,
Tak, ako to robil náš otec don Bosco s chlapcami z oratória na Valdoccu
v časoch cholery,
aj my, vo svete zasiahnutom epidémiou koronavírusu,
chceme ako saleziánska rodina
vyjadriť naše synovské odovzdanie sa do tvojho srdca Matky.
Poteš chorých a ich rodiny.
Podopieraj lekárov a zdravotnícky personál.
Pomáhaj všetkým členom spoločnosti a tým, ktorí vládnu.
Ujmy sa všetkých, ktorí zomreli v dôsledku tejto epidémie.
Predovšetkým obnov v každom z nás,
v našich komunitách, v našich rodinách
vieru v tvojho Syna Ježiša, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych.
Slovami dona Bosca sa obraciame na teba:
Mária, Panna mocná,
veľká a slávna opora Cirkvi,
hrozná ako vojsko zoradené do boja.
Ty sama vyvraciaš všetky bludy sveta.
Ochráň nás pred nepriateľom v našich úzkostiach,
zápasoch a ťažkostiach
a v hodine našej smrti nás prijmi
do večnej radosti. Amen.

23. MÁJA: QUICUMQUE TUUM SANCTUM IMPLORANT AUXILIUM

— VŠETCI, KTORÍ ÚPENLIVO PROSIA O TVOJU SVÄTÚ POMOC

Keď sa zverujeme Márii, ponárame sa do jej zverenia sa Bohu. Odovzdajme sa jej teda, aby naša odpoveď Bohu nadobudla mohutnosť a pevnosť, akú mala odpoveď Márie. Je jasné, že sa nezveruje Panne Márii kvôli tomu, aby sme skončili pri nej, ale aby sme pristáli, ako by sa to aj malo stať, v spoločensťve s Bohom.

Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe. (Jn 19, 26.27)

Ukončíme tento deviatnik a pripravíme sa obnoviť ako Saleziánska rodina naše zverenie sa Panne Márii Pomocnici. Prítomnosť Panny Márie ja pre našu identitu až tak veľmi ustanovujúca, že saleziánskou formu vyjadruje to, ako Ježiš zveril milovanému učeníkovi Jánovi svoju matku a jej zasa Jána. Ide o to „vziať si Máriu domov“, ako hovorieval don Egidio Viganó a ako je to pekne vyjadrené v 11. článku *Charty charizmatickej identity saleziánskej rodiny* pod veľa hovoriacim názvom „Doma s Máriou“:

Don Bosco sa už od detstva odvolával na Pannu Máriu ako na Učiteľku a Matku, pretože tak mu ju predstavila Postava v sne z deviatich rokov. Pri svojej prvej výchovnej skúsenosti, keď sa začlenil do činnosti miestnej cirkvi, zveril svoje dielo Panne Márii Potešiteľke: «chudobní a ohrození» chlapci v nej vycítili ochranu a útechu. Neskôr, keď v spoločensťve s univerzálnou Cirkvou prežíval definovanie mariánskej dogmy, im predložil Pannu Máriu Nepoškvrnenú a predstavil ju ako vychovávateľku lásky a účinnú podporovateľku ich ľudského i kresťanského rastu. Napokon, po tom, ako pri zakladaní a rozvíjaní svojho diela zakúsil, že «všetko urobila Mária», aj mimoriadnymi zásahmi, zasvätil rodiacu sa Kongregáciu Panne Márii s titulom Pomocnica kresťanov. Keď potom od Panny Márie dostal inšpiráciu založiť Inštitút dcér Márie Pomocnice, chcel, aby to bol «živý monument» jeho vďačnosti Pomocnici. Jej zveril aj saleziánskych spolupracovníkov, aby ich chránila, a aby v nej našli inšpiráciu pre apoštolské úsilie. Zriadil tiež Združenie ctiteľov Márie Pomocnice, späté s turínskou svätýňou, ako znak vďačnosti za materskú prítomnosť Božej Matky v celom jeho diele. Tento zvláštny vzťah k Panne Márii hlboko poznačil charizmatickú a duchovnú identitu rôznych skupín saleziánskej rodiny, ktoré vznikli počas 20. storočia... Mária sa považuje nielen za Matku Cirkvi a Pomocnicu kresťanov, ale aj za Matku celého ľudstva, takže spolupracujúci muži a ženy rôznych skupín saleziánskej rodiny, patriaci aj k iným náboženstvám, prechovávajú k nej úprimnú úctu. Takže sa právom môže tvrdiť, že saleziánska rodina je *mariánskou rodinou*.

Prítomnosť Márie predovšetkým zakúšame ako prítomnosť Matky a Učiteľky duchovnosti a apoštolského života. Každodenne zakusujeme dotyk jej rúk ako nás ona samotná sprevádza a ochraňuje: „Úcta k Panne Márii bola (spolu s úctou k eucharistickému Ježišovi a k pápežovi) jedným z troch druhov úcty, ktoré poznačili duchovný a apoštolský život dona Bosca. Celá saleziánska rodina je a cíti sa byť *mariánskou rodinou*, zrodenu vďaka materskej starostlivosti Nepoškrvnenej Pomocnice. Skutočne, všetky skupiny vyjadrujú toto presvedčenie vo svojich Stanovách. Naša spiritualita sa teda vyznačuje každodennou dôverou k Panne Márii. Dôvera je vzostupná dynamika: je to napĺňanie činu sebadarovania, aby sme veľkodušne odpovedali na poslanie, ktoré máme uskutočniť. Ale je to tiež dynamika zostupná: prijímať s dôverou a vďačnosťou pomoc tej, ktorá viedla dona Bosca a naďalej vedie duchovnú rodinu, ktorú on založil. (*Charta charizmatickej identity saleziánskej rodiny, článok 37*).

Osobný záväzok: S vierou sa pripravím na slávenie prijatia sviatostí zmierenia a Eucharistie a budem prosiť Máriu Pomocnicu o obnovenie našich rodín a našich apoštolských skupín k apoštolskému zápalu dona Bosca.

Úkon zverenia sa

Ó, Mária Pomocnica,
Tak, ako to robil náš otec don Bosco s chlapcami z oratória na Valdoccu
v časoch cholery,
aj my, vo svete zasiahnutom epidémiou koronavírusu,
chceme ako saleziánska rodina
vyjadriť naše synovské odovzdanie sa do tvojho srdca Matky.
Poteš chorých a ich rodiny.
Podopieraj lekárov a zdravotnícky personál.
Pomáhaj všetkým členom spoločnosti a tým, ktorí vládnu.
Ujmy sa všetkých, ktorí zomreli v dôsledku tejto epidémie.
Predovšetkým obnov v každom z nás,
v našich komunitách, v našich rodinách
vieru v tvojho Syna Ježiša, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych.
Slovami dona Bosca sa obraciame na teba:
Mária, Panna mocná,
veľká a slávna opora Cirkvi,
hrozná ako vojsko zoradené do boja.
Ty sama vyvraciaš všetky bludy sveta.
Ochráň nás pred nepriateľom v našich úzkostiach,
zápasoch a ťažkostiach
a v hodine našej smrti nás prijmi
do večnej radosti. Amen.